ஒருமைப்பட்டிருத்தல்

[4:2-6]

ஒரு நாள் இரவில் தனது இரு பிள்ளைகளுடன் இரவு உணவுவை உண்ணச் சென்ற தாயைப் பற்றிய கதையொன்று கூறப்படுகின்றது. அவர்கள் உணவைப் பாதியளவு உண்டு முடித்த வேளையில் அந்த உணவுச் சாலையில் மக்கள் நிரம்பி வழியத்தொடங்கினர். அது ஒரு குடும்பம் மீண்டும் ஒன்றுகூடுதல் போன்று காணப்பட்டது. உள்ளே நுழைந்த ஒவ்வொரு நபரும் அங்கிருந்த குழுவினரால் வாழ்த்தி அணைக்கப் பட்டனர். புன்னகைகள் பரிமாறிக் கொள்ளப்பட்டன; காற்றில் சிரிப்புகள் நிரம்பின. மக்கள் ஒருவருக்கொருவர், "நான் உன்னை நேசிக்கிறேன்" என்றும் "யாருடனேனும் பேச வேண்டியது அவசியமாய்த் தோன்றினால், உடனே என்னைக் கூப்பிடு" என்றும் கூறிக் கொண்டனர்.

உணவுச் சாலையை விட்டுப் புறப்படும் முன்னர், அந்தப் பெண் அங்கிருந்த பணிப் பெண் ஒருத்தியிடம் அந்தக் குழுவில் இருந்த மக்களைப் பற்றி விசாரித்தாள். அந்தப் பணிப் பெண், "இவர்கள் ஒவ்வொரு சனிக் கிழமையிலும் தங்கள் மது அருந்தும் பழக்கத்தை நிறுத்த முயற்சிக்கும் கூட்டம் முடிந்த பின்னர் இங்கு வருகின்றனர்" என்று கூறினாள். அந்தப் பெண்மணியின் பதிமூன்று வயது மகன், "ஒன்றாய் இணைந்திருக்க வேண்டுமென்றால், ஒருவர் மதுபானம் அருந்துபவராய் இருக்க வேண்டுமா?" என்று கேட்டான். அந்தப் பெண்மணி தான் அன்பையும் ஆதரவையும் காணக்கூடியதான நெருக்கமாய்ப் பிணைக்கப்பட்ட ஒரு குழுவில் அங்கம் வகிக்க ஏங்கினாள்.

தனிமையில் உள்ள மக்கள் தங்கள் பிரச்சனைகளுக்கான உதவியை எங்கு கண்டறிய முடியும்? அவர்கள் சார்ந்திருக்கும் உணர்வை எங்கு கண்டறிய முடியும்? எந்தக் குழுவாவது ஒவ்வொருவருக்கும் ஆதரவளிக்க முடியுமா? அப்படிப்பட்ட குழு ஒன்று நிலவுகின்றது. நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே தேவன் அதை நிலவச் செய்துள்ளார். அதைப் புதிய ஏற்பாட்டு சபை என்றும் கிறிஸ்துவின் சரீரம் என்றும் மற்றும் தேவனுடைய குடும்பம் என்றும் குறிப்பிடுகிறது.

தனிமையில், கைவிடப்பட்டு, போராடிக் கொண்டிருப்பவர்களை ஏற்றுக் கொண்டு அவர்களில் கிறிஸ்துவின் சரீரமானது அன்புகூர வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகின்றார். அவர் சபையை, வாழ்வின் எல்லா நடைகளிலும் இருந்து வந்து, ஒருவர் பிறருக்கு ஒப்புக் கொடுத்தலுடன், ஒருவர் பிறருக்கு ஊழியம் செய்து, ஒருவர் பிறர்மீது இரக்கம் காட்டி, மன்னித்து, உற்சாகம் ஊட்டி, ஒருமைப்பட்டு நிற்கிற மக்களின் கலவையாக இருக்கும்

படி வடிவமைத்துள்ளார்.

பின்வரும் அடிப்படை சத்தியத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்: கிறிஸ்துவின் சரீரம் என்ற வகையில் நாம் எவ்வளவு அதிகமாய் ஒன்றுபட்டிருக்கின்றோமோ, அவ்வளவு சுலபமாக மக்கள் நம் மூலமாக தேவன் அவர்களுக்கு உண்மையில் அளிக்கின்றவை என்ன என்பதைக் காண்பார்கள்.

இவ்வகையான ஒருமைப்பாட்டைக் குறித்தே பவுல் எபேசியர்களுக்கு எழுதினார்:

> ஆதலால், கர்த்தர்நிமித்தம் கட்டுண்டவனாகிய நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிற புத்தியென்னவெனில், நீங்கள் அழைக்கப்பட்ட அழைப்புக்குப் பாத்திரவான்களாய் நடந்து, மிகுந்த மனத் தாழ்மையும் சாந்தமும் நீடிய பொறுமையும் உடையவர்களாய், அன்பினால் ஒருவரையொருவர் தாங்கி, சமாதானக்கட்டினால் ஆவியின் ஒருமையைக் காத்துக்கொள்வதற்கு ஜாக்கிரதையாயிருங்கள். உங்களுக்கு உண்டான அழைப்பினாலே, நீங்கள் ஒரே நம்பிக்கைக்கு அழைக்கப்பட்டதுபோல, ஒரே சரீரமும், ஒரே ஆவியும் உண்டு; ஒரே கர்த்தரும், ஒரே விசுவாசமும், ஒரே ஞானஸ்நானமும், எல்லாருக்கும் ஒரே தேவனும் பிதாவும் உண்டு; அவர் எல்லார்மேலும், எல்லாரோடும், உங்கள் எல்லாருக்குள்ளும் இருக்கிறவர் (4:1-6).

4:3ல் பவுல், கிறிஸ்தவர்கள், ‘‘சமாதானக்கட்டினால் ஆவியின் ஒருமையைக் காத்துக்கொள்வதற்கு ஜாக்கிரதையாய்’’ இருக்க வேண்டும் என்று அழைப்பு விடுத்தார். ‘‘ஜாக்கிரதையாய் இருத்தல்’’ என்பதற்கான கிரேக்க வினைச் சொல்லான spoudazo, என்பது ஏதொன்றையும் பின்னாகப் பற்றிக் கொண்டிராத நிலை என்றும் அர்த்தம் தருகின்றது. இந்த வினைச் சொல்லின் காலமானது நாம் இதைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று சுட்டிக் காண்பிக்கின்றது.

இதுவே, கிறிஸ்து தம்முடைய சபைக்குக் கொண்டிருந்த முன்னுரிமையாக இருந்தது. இயேசு தம் கைகளில் ஆணிகளில் துளைக்கப்பட்டுச் சிலுவையில் உயர்த்தப்படுவதற்குச் சற்று முன்னதாக, அவர் பின்வருமாறு ஜெபித்தார்,

> நான் இவர்களுக்காக வேண்டிக்கொள்ளுகிறதுமல்லாமல், இவர்களுடைய வார்த்தையினால் என்னை விசுவாசிக்கிறவர்களுக்காகவும் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.
>
> அவர்களெல்லாரும் ஒன்றாயிருக்கவும், பிதாவே, நீர் என்னை அனுப்பினதை உலகம் விசுவாசிக்கிறதற்காக, நீர் என்னிலேயும் நான் உம்மிலேயும் இருக்கிறதுபோல, அவர் களெல்லாரும் நம்மில் ஒன்றாயிருக்கவும் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். நாம் ஒன்றாயிருக்கிறது போல அவர்களும் ஒன்றாயிருக்கும்படி, நீர் எனக்குத் தந்த மகிமையை நான் அவர்களுக்குக் கொடுத்தேன். ஒருமைப்பாட்டில் அவர்கள் தேறினவர்களாயிருக்கும்படிக்கும், என்னை நீர் அனுப்பினதையும், நீர் என்னில் அன்பாயிருக்கிறதுபோல அவர்களிலும் அன்பாயிருக்கிறதை

யும் உலகம் அறியும்படிக்கும், நான் அவர்களிலும் நீர் என்னிலும் இருக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன் (யோவா. 17:20-23).

மக்கள் அன்பினால் ஒருவரையொருவர் தாங்குவதையும் ஆவியின் ஒருமைப்பாட்டைக் காத்துக் கொள்வதற்குத் தங்களால் இயன்றவற்றை கொடுப்பதையும் காண இயேசு நம்பிக்கையாய் இருக்கிறார். அவர் தம் ஜெபம் பதில் அளிக்கப்படுவதைக் காண்பதற்கு ஆவலாய் இருக்கிறார்.

இந்த ஒருமைப்பாடு எவ்வாறு சாதிக்கப்படுகிறது?

தேவன் ஒருமைப்பாட்டை அளிக்கின்றார்

ஒருமைப்பாடு தேவனிடமிருந்தே தொடங்குகின்றது. பவுல் பின்வரும் ஏழு "ஒரு" சொற்பதங்களை எழுதினார்: "ஒரே சரீரம் ... ஒரே ஆவி ... ஒரே நம்பிக்கை ... ஒரே கர்த்தர் ... ஒரே விசுவாசம் ... ஒரே ஞானஸ் நானம் ... ஒரே தேவன்." இந்த ஏழு சொற்றொடர்களின் வலியுறுத்தமாக உள்ளவர் தேவனே, குறிப்பாக தேவனுடைய ஒருமைத் தன்மையே வலியுறுத்தம் பெறுகிறது என்பதைக் கவனியுங்கள். ஒருமைத் தன்மையின் கருத்தானது தேவனிடத்திலிருந்து பிரிக்க முடியாததாக உள்ளது. பிதா, குமாரன் மற்றும் ஆவியானவர் ஆகியோர் ஒன்றாக உள்ளனர். திரித்துவத் தில் எந்த விதமான போட்டி/எதிர்ப்பும் நிலவுவதில்லை. தேவத்துவத்தில் நாம் பரிபூரணமான ஒருமைப்பாட்டைக் காண்கின்றோம்.

தேவத்துவத்தின் இந்த இன்னொரு உலகத்துவ ஒருமைப்பாட்டிலிருந்து இந்த உலகத்திற்கு அந்த ஒருமைப்பாட்டின் பிரதிபலிப்பு வருகிறது. இது கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் காணப்படுகின்றது. ஒரே சரீரம் என்பது தேவனுடைய கண்களிலும் சிந்தையிலும் ஒருமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சரீரத்தை ஒன்றுகூட்டக்கூடிய ஒரே ஒரு ஆவி உள்ளது என்ற காரணத்தினால் ஒரே ஒரு சரீரமே உள்ளது.

இந்த ஒருமைப்பாடு நம் உலகத்திற்கு ஒரே நம்பிக்கை, ஒரே விசுவாசம், ஒரே ஞானஸ்நானம் மற்றும் - எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக - ஒரே கர்த்தருடன் வருகின்றது. நாம் ஒரே கர்த்தரில் விசுவாசம் கொள்கின்றோம். நாம் ஒரே கர்த்தருக்குள் ஞானஸ்நானம் பெற்றுள்ளோம். நாம் அந்த ஒரே கர்த்தரின் மறுவருகையில் நமது நம்பிக்கையை வைத்துள்ளோம்.

ஒன்றுபட்டிருத்தல் என்பது ஒரு குடும்பத்தில் - தேவனுடைய குடும்பத்தில் - நமது உலகிற்கு வருகின்றது. நமக்கு ஒரே ஒரு "தேவனும் பிதாவும் உண்டு; அவர் எல்லார்மேலும், எல்லாரோடும், உங்கள் எல்லாருக்குள்ளும் இருக்கிறவர்" என்பதால் ஒரே ஒரு குடும்பமே நிலவுகின்றது.

கிறிஸ்தவர்கள் " ... சமாதானக்கட்டினால் ஆவியின் ஒருமையைக் காத்துக் கொள்வதற்கு ஜாக்கிரதையாய்" இருக்க வேண்டும் என்று பவுல் கூறிய பொழுது, நாம் ஒருமைப்பாட்டை உருவாக்க வேண்டும் என்று அவர் அறிவுறுத்தவில்லை. அதை தேவன் மட்டும் உருவாக்க முடியும். நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் வந்தபொழுது, ஒருமைப்பட்டவர்களானோம். நாம் அதே பிதாவையும், அதே கர்த்தரையும் மற்றும் அதே ஆவியானவரையும்

நமக்குள்ளாக வாசம்பண்ணப் பெற்றுள்ளோம். அதைத் தேவனே செய்துள்ளார்.

தேவன்மீது கவனம் செலுத்தும்படி வேதாகமம் நமக்குக் கூறுகின்றது. அது, கிறிஸ்தவர்கள் பிதாவாக, குமாரனாக, பரிசுத்த ஆவியாக உள்ள தேவன்மீது கண்ணோக்கம் கொள்ள அழைக்கின்றது. அவரை நாம், பரிபூரணமான ஒருமைப்பாட்டின் தேவனாக, பரிசுத்தமான இணக்கத்தின் தேவனாக, தெய்வீக ஒருமையின் தேவனாக, நித்திய ஐக்கியத்தின் தேவனாகக் கண்ணோக்க வேண்டும். ஒருமைப்பாடு, இசைவு மற்றும் அன்பின் உண்மையான அர்த்தத்தை நாம் தேவனுக்குள் கண்டு பிடிக்கின்றோம். தேவனுக்குள் இந்தப் பண்புகளை எதிர் கொண்டுள்ள நாம் இவற்றைக் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் மூலம் நமது உலகிற்குக் காண்பிக்க முயற்சி/பிரயாசம் மேற்கொள்கின்றோம்.

ஒருமைப்பாட்டை மேம்படுத்துகிற எண்ணப்போக்குகள்

நாம் ஒருமைப்பாட்டை உருவாக்க முடியாது, ஆனால் ஒருமைப் பாட்டை மேம்படுத்துகின்ற வகையில் நாம் நடந்து கொள்ள முடியும். கிறிஸ்தவர்கள், “மிகுந்த மனத்தாழ்மையும், சாந்தமும் நீடிய பொறுமையும் உடையவர்களாய் ... ” (4:2) நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று பவுல் புத்தி கூறினார். மூன்று இன்றியமையாத எண்ணப்போக்குகளைப் பவுல் அப்போஸ்தலர் இங்கு குறிப்பிட்டார்:

முதலாவது அவர், கிறிஸ்தவர்கள் மிகுந்த “தாழ்மை”[1] உள்ளவர்களா யிருக்க வேண்டும் என்று கூறினார். தாழ்மை என்பது எங்கிருந்து வருகின்றது? தாழ்மை என்பது நீங்களே உங்கள் வாழ்வில் கொண்டிருக்கும் படி தீர்மானிக்கின்ற விஷயமாக உள்ளதா?

தாழ்மை என்பது தேவனை எதிர்கொள்வதிலிருந்து வருகின்றது. வேதாகமத்தில் தாழ்மைக்கு உதாரணங்களாய் இருந்துள்ள மக்கள் எல்லாரும் பொதுவான பண்பு ஒன்றை - தேவனை எதிர்கொண்டிருத்தல் என்பதை - கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் தேவனுடைய மாபெரும் தன்மை, வல்லமை மற்றும் மகத்துவம் ஆகியவற்றினால் திகைப்புக்குட் படுத்தப்பட்டிருந்தார்கள். இது மோரியா மலையின் மீது ஆபிரகாமுக்கு நடைபெற்றது (ஆதி. 22:1-18), மற்றும் எரியும் புதரினருகில் மோசேக்கு நடைபெற்றது (யாத். 3:1 - 4:17). சிருஷ்டிகருடைய வான மண்டலக் கை வேலைப்பாட்டினால் தாவீது திகைப்பும் பயபக்தியும் அடைந்தார் (சங். 19). தீர்க்கதரிசியான ஏசாயா தேவாலயத்தில் கர்த்தரை முகம் முகமாய்த் தரிசித்த பொழுது தனது குறையை உணர்ந்தார் (ஏசா. 6:1-5); மற்றும் பத்முவுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டிருந்த அப்போஸ்தலரான யோவான், மனுஷ குமாரனுடைய கால்களில் வீழ்ந்தார் (வெளி. 1:12-17). தேவனுடைய மாபெரும் தன்மையை எதிர்கொள்ளுதல் என்பது மக்களை முழங்காலிடச் செய்கின்றது.

தேவனுடைய மாபெரும் தன்மையை நாம் உணர்ந்தறியும் வரையிலும் பெருமை நம்மில் மேலோங்கியிருக்கும். நகல் எடுக்கும் இயந்திரத்தில் ஒரு உருவப்படமானது அதற்குப் பொருத்தமான அளவில் சுருங்குவது போலவே பெருமையானது தேவனைப் பற்றிய நமது கருத்தைச் சுருங்கச் செய்கின்றது. மேலும் பெருமையானது மற்ற மக்களில் நாம் காணும் மதிப்பீட்டைக் குறையச் செய்யக் காரணமாகின்றது. தேவனுடைய மாபெரும் தன்மையை முகமுகமாய் எதிர்கொள்ள வருதல் என்பது நமது மதிப்பீடுகளைத் தக்க வகையில் நிலைப்படுத்துகின்றது. தேவனை அவர் உண்மையில் உள்ளவாறே காணுதல் என்பது நாம் நம்மையும் பிறரையும் கண்ணோக்கும் வழிமுறையை மாற்றுகிறது.

இசைவை மேம்படுத்துகின்ற இரண்டாவது எண்ணப்போக்குப்பற்றிப் பவுல் எடுத்துரைத்தார்: "சாந்தம்"[2] சாந்தம் என்றால் என்ன? அது என்னவாக இருப்பதில்லை என்று உங்களுக்கு நான் காண்பிக்க இயலும். ஒரு நாள் நான் எனது காரை போக்குவரத்துக் கட்டுப்பாட்டு விளக்கின் அருகில் நிறுத்தினேன். இன்னொரு திசையில் பயணித்த கார் ஒன்றுக்கு இடது புறம் திரும்பும்படி சைகை அளிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் ஓட்டுநர் எனக்கு முன்னாகத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார் - குறைந்தபட்சம் அது அவரது நோக்கமாய் இருந்தது. துரதிர்ஷ்டவசமாக, அந்தத் திருப்புதலின் பாதியில் அந்தக் காரானது நடுக்கம் கொண்டது போலச் செயல்பட்டது. அது புகையைக் கக்கவும் பின்னோக்கி நகரவும் தொடங்கிற்று. போராடிக் கொண்டிருந்த அந்தக் காருக்குப் பின்னால் பச்சை நிற லாரி ஒன்று நின்றிருந்தது, அதில் இருந்த எரிச்சலுற்ற ஓட்டுநருக்குப் பல இடங்கள் சென்று பல வேலைகள் செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் இருந்தது. ஓட முடியாத அந்தக் காரை நோக்கித் தனது ஒலிப்பானை உரத்து முழக்கிய அவர் பண்பற்ற வார்த்தைகளால் அந்த ஓட்டுநரைத் திட்டினார்.

நான், "நாம் நமது விருப்பத்தின்படி செய்யாத மக்களை இவ்விதமாகத் தானே நடத்துகின்றோம். மக்கள் பிரச்சனைகளைக் கொண்டுள்ள பொழுது தவறு செய்கிறபோது அல்லது நம் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு ஏற்ப இருக்கத் தவறுகிறபொழுது நாம் அவர்களிடம் கடுமையாக நடந்து கொள்கின்றோம்" என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

நாம் சாந்தத்துடனும், கோபம் அல்லது விரோதங்களைப் பற்றிக் கொண்டிராமலும் செயல்படும்படி இயேசு நம்மை அழைக்கின்றார். நாம் சாந்தமுள்ளவர்களாய் இருக்கக் கூடும்படிக்கு இயேசு நமக்குத் தம்முடைய ஆவியைத் தருகின்றார்.

சபையில் இசைவை மேம்படுத்துகிற மூன்றாவது எண்ணப்போக்காக உள்ளது "பொறுமை" (Gk.: makrothumia) அல்லது "நீடிய பொறுமை" என்பதாகும். இதற்கான மூல கிரேக்க வார்த்தையானது, "நீடிய பொறுமையுடைய" என்று அர்த்தப்படுகின்றது. நாம் "முன் கோபம் கொள்ளுகின்ற" என்பதன் மூலம் எதனை அர்த்தப்படுத்துகின்றோமோ, அதற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதாக இக்குணம் உள்ளது என்ற கருத்தை இது அறிவிக்கின்றது. முன்கோபங்கள் என்பவை சபைக்கு உரியவை அல்ல.

உணவுப் பொட்டலம் ஒன்றை நீங்கள் எப்பொழுதாவது ஆய்வு

செய்தது உண்டா? அப்பொட்டலத்தின் வெளிப்பக்கத்தில் நல்ல ஊட்டத்திற்கான குறைந்தபட்சத் தேவைகளின் பட்டியல் ஒன்றை நாம் அடிக்கடி காண்கின்றோம். அது நாம் ஆரோக்கியமாய் வாழ்வதற்குத் தேவையான உயிர்ச் சத்துக்களின் பெயர்கள் மற்றும் அளவுகளைப் பட்டியலிடுகின்றது. நமது வேத வசனப் பகுதியில், பவுல் கர்த்தருடைய சபையில் ஒருமைப் பாட்டிற்கு அவசியமான குறைந்தபட்சத் தேவைகளை அட்டவணைப் படுத்துகின்றார்: தாழ்மை, சாந்தம் மற்றும் பொறுமை.

ஒருமைப்பாட்டை பாதுகாக்கின்ற செயல்பாடு

ஒருமைப்பாட்டைப் பராமரிப்பதற்குத் தேவையான எண்ணப் போக்குகளுடன் கூடுதலாக ஒரு அவசியமான செயல்பாட்டையும் பவுல் கொடுத்தார். அதை அவர், "அன்பினால் ஒருவரை ஒருவர் தாங்கி" என்று அழைத்தார் (4:2). அது மக்களைச் சகித்துக் கொள்வதை உள்ளடக்குகின்றது, ஆனால் ஒன்றும் செய்யாமலிருப்பது என்று அல்ல. இது வெறுமனே நமது பற்களைக் காட்டுவதோ, நமது கைகளைப் பிணைப்பதோ மற்றும் இயேசு மீண்டும் வரும் வரையில் ஒருவர் பிறரைச் சகித்துக் கொண்டிருப்பதோ அல்ல; இது ஒருவர் பிறரிடமிருந்து மிகச் சிறந்தவற்றைத் துடிப்புடன் நாடுவதாக உள்ளது.

"அன்பு" என்ற வார்த்தையை நாம் கண்டுகொள்ளாமல் விடக்கூடாது. நாம் அன்பினால் ஒருவரை ஒருவர் தாங்க வேண்டும். அன்பைப் பற்றிய பவுலின் (பின்வரும்) விவரிப்பை நினைவில் கொள்ளுங்கள்:

> அன்பு நீடிய சாந்தமும், தயவுமுள்ளது; அன்புக்குப் பொறாமையில்லை; அன்பு தன்னைப் புகழாது, இறுமாப்பாயிராது, அயோக்கியமானதைச் செய்யாது, தற்பொழிவை நாடாது, சினமடையாது, தீங்கு நினையாது (1 கொரி. 13:4, 5).

மயில் மற்றும் கொக்கு பற்றிய பின்வரும் கதையை ஈசாப் கூறினார்:

> ஒரு நாள் மயில் ஒன்றும் கொக்கு ஒன்றும் சந்தித்தன, மயில் தனது அழகிய தோகையை விரித்துத் தன்னைச் சுற்றிப் பரப்பி, கொக்கை அது ஒரு அற்பப் பிறவி என்பது போன்றும் அது தனது பெருமை மிக்க கவனத்திற்குத் தகுதியற்றது என்பது போன்றும் விரோதப் பார்வை பார்த்தது.
>
> இந்தத் துடுக்கான, வன்மம் மிகுந்த நடக்கையை கொக்கு விரும்பவில்லை, எனவே அது மயிலுக்குக் கேட்கும்படியாக உரத்த குரலில், "மயிலின் இறகுகளினால் மயில்கள் நேர்த்தியான பறவைகளாயிருக்கலாம், ஆனால் அவற்றைக் கொண்டு அவை மேகங்களில் உயரப் பறக்க முடியாதென்பது பரிதாபத்திற்குரியதாகும்" என்று கூறியது. பின்பு மயில் இதற்கு முன் கொண்டிருந்த தற்பிரியத்தில் பாதி கூடக் கொண்டிராத நிலையில் அதை விட்டுவிட்டு, கொக்கு தனது பெரிய, பலத்த சிறகுகளை விரித்துப் பறந்து சென்றது.[3]

உள்ளூர் சபைகள் நிலவுகின்ற வரையிலும் அவற்றில் உள்ள மக்கள் பக்குவம், குடும்பப் பின்னணி, திருமண நிலை, வயது, அக்கறைகள் மற்றும் ஆளுமைத் தன்மை ஆகியவற்றில் மாறுபடுவார்கள். தேவனே மயிலையும் கொக்கையும் படைத்தார், அவற்றை அவர் மாறுபட்டவைகளாகப் படைத்தார். தேவன் நம்மையும் படைத்தார். நாம் மாறுபட்டவர் களாயிருக்கும்படியாகவே அவர் நம் யாவரையும் படைத்தார், ஆனால் உங்களை இரட்சித்த அதே கர்த்தர்தாம் என்னையும் இரட்சித்தார். உங்களில் வாசம் பண்ணுகின்ற அதே பரிசுத்த ஆவியானவர்தாம் உங்களுக்கு அடுத்து அமர்ந்துள்ள கிறிஸ்தவரிலும் வாசம் பண்ணுகின்றார். உங்களைத் தமது பிள்ளையாக அழைக்கின்ற அதே பிதாதாம் உள்ளூர் சபையில் உள்ள மற்ற ஒவ்வொரு உறுப்பினரையும் தமது பிள்ளையாகக் காண்கின்றார்.

ஆம், நீங்கள் சுற்றுமுற்றும் நோக்கி, எப்பொழுதுமே தேவனுடைய பிள்ளைகளாக நடந்து கொள்ளாத மக்களைக் காண முடியும். நான் விழும் பொழுது, நீங்கள் அன்பினால் என்னைத் தாங்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகின்றார். நீங்கள் தடுமாறும் பொழுது, உங்களை நான் தாங்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகின்றார். நமக்கு மத்தியில் நாம் ஒரு பிரிவினையைக் கொண்டிருந்தால் நீங்களோ அல்லது நானோ கிறிஸ்துவுக்குள் வளர முடியாது.

முடிவுரை

கிறிஸ்துவின் சரீரம் என்பது இவ்வுலகம் காண்பதற்கென்று தேவனால் படைக்கப்பட்ட விசுவாச சமுதாயமாக உள்ளது. சபையில் மக்கள் நட்புறவு, நம்பிக்கை, ஆதரவு, உற்சாகமூட்டுதல் ஆகியவற்றைக் கண்டறிய முடியும். தேவன் தம்முடைய இயல்பில் இருந்தே நமக்கு நமது ஒருமைப்பாடு வருகின்றது. இந்தக் காரணத்தினால் நாம், “சமாதானக் கட்டினால் ஆவியின் ஒருமையைக் காத்துக் கொள்வதற்கு ஜாக்கிரதையாய் இருக்க வேண்டும்.”

உள்ளூர் சபையில் ஒருமைப்பாட்டைப் பராமரிக்க நீங்கள் என்ன செய்யக் கூடும்?

சபை ஒருமைப்பாட்டை உங்கள் வாழ்வின் உயர்வான முன்னுரிமை யாக்குங்கள். ஒருமைப்பாடு என்பது தேவனுடைய இயல்பில் வேரூன்றப் பட்டதாக உள்ளது. அதை உயர்வாக மதிப்பிடுங்கள். சபையில் ஒருமைப்பாட்டைக் கட்டியெழுப்பி பலப்படுத்தும்படி தேவனிடத்தில் ஜெபியுங்கள். ஒருமைப்பாட்டிற்கான உங்களின் தனிப்பட்ட ஜெபத்தைத் தேவன் கேட்பார்.

எண்ணப்போக்கில் சரிப்படுத்துதல்களை ஏற்படுத்துங்கள். பிரிவினைக் கருத்தானது, சுயநலம் மற்றும் மேன்மை பாராட்டுதல் ஆகியவற்றிலிருந்து வந்ததை அறிய முடியும். தேவனுடைய மாபெரும் தன்மையில் இவ்விரண்டும் மறைந்து ஒழிகின்றன. மக்களுடனான நமது இடர்ப்பாடு என்பது, உண்மையில் மக்களுடனானதாக இருப்பதில்லை. அது நம்மில் ஒவ்வொருவரும் தேவனைப் பற்றிய போதிய அளவு அறிவில்லாமல்

இருப்பதினாலேயே உண்டாகின்றது, நாம் தேவனைப்பற்றி கீதங்கள் பாடுவதும், தேவனை மேன்மைப்படுத்தச் சங்கீதங்கள் வாசிப்பதும், அவருடைய பிரசன்னத்தில் அமர்ந்து அவர் மீது சிந்தையைச் செலுத்துவதும் அவசியமாகின்றது. அப்பொழுது மக்களை நோக்கிய நமது எண்ணப் போக்கில் ஏற்படும் மாற்றங்களைக் கண்டு நாம் மிகவும் வியப்படைவோம்.

நடவடிக்கை மேற்கொள்ளுங்கள். சபையை ஒருமைப்படுத்தத் திட்டவட்டமாக உதவுவது எது என்பதை அடையாளம் கண்டு, அதைச் செய்யத் தொடங்குங்கள். இது புறங்கூறுதலை மறுத்தல், யாரேனும் ஒருவருடன் ஒப்புரவாகுதல், ஒரு உறவைச் சரிப்படுத்த முதல் அடிவைப்பை மேற்கொள்ளுதல், யாரேனும் ஒருவருக்கு வாரந்தோறும் உற்சாக மூட்டும் கடிதம் அனுப்புதல், இன்னொரு நபருக்குள் இருக்கும் நற்பண்பைச் சுட்டிக்காட்டத் தீர்மானித்தல், உங்கள் உரையாடல்களில் அதிகம் நேர்மறைத் தன்மையுடன் இருத்தல், சமாதானம் பண்ணுகின்றவராகி, இரு நபர்களை ஒன்றுகூட்டுதல் அல்லது சபையில் பிறருடன் நெருங்கிய பிணைப்பு இல்லாத யாரேனும் ஒருவரை "சுவிகரிக்க" விசேஷ முயற்சியை மேற்கொள்ளுதல் என்பவற்றை உள்ளடக்கக் கூடும்.

அன்பினால் ஒருவரையொருவர் தாங்குங்கள். பிறரைத் தாங்குவதில் நீங்கள் தடுமாறும் பொழுது, அந்தப் போராட்டத்தை நீங்கள் வெற்றி கொள்ள உதவும்படி தேவனிடம் கேளுங்கள். அந்த மக்களுக்காக ஜெபித்து, அவர்களுக்காக தேவனுக்கு நன்றி கூறுங்கள்.

நாம் "சமாதானக் கட்டினால் ஆவியின் ஒருமையைக் காத்துக் கொள்வதற்கு ஜாக்கிரதையுள்ளவர்களாய்" இருந்தால், யோவான் 17ல் இயேசு செய்த ஜெபத்திற்கு - அவரது மக்கள் ஒரே ஆவியில் ... ஒரே கர்த்தருக்குள் இருக்கும்படி அவர் செய்த ஜெபத்திற்கு - பதிலைக் காண்பார்.

குறிப்புகள்

[1]Tapeinophrosune என்பது "தாழ்மை" என்பதற்கான கிரேக்க வார்த்தையாக உள்ளது. இது இயேசுவின் எடுத்துக்காட்டு தரும் வெளிச்சம் மற்றும் தேவனுடைய வேண்டுகோள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் காணும் பொழுது, தகுதியின்மையின் உண்மையான கருத்துணர்விலிருந்து வருகின்ற சிந்தையின் தாழ்மையுள்ள தன்மையைக் குறிப்பிடுகின்றது. [2]Prautes என்பது "சாந்தம்" என்பதற்கான கிரேக்க வார்த்தையாக உள்ளது. கிரேக்கர்கள் இந்த வார்த்தையை விசேஷித்த மென்மையான குணத்தைக் காண்பிக்கும் நபர்கள் அல்லது பொருட்களைக் குறிப்பிட - எரி புண்ணின் வேதனையை விடுவிக்கும் எண்ணெய் போன்ற தன்மையை குறிப்பிட - பயன்படுத்தினார்கள். இது நம்மை மக்களிடம் முரட்டுத்தனமாகவும் மென்மை யாகவும் இருக்க அனுமதிக்கின்றது: தேவைப்படும் போது முரட்டுத்தனமா யிருக்கும், மென்மைத் தன்மை சிறந்ததாயிருக்கும் பொழுது மென்மையாய் இருக்கவும் அனுமதிக்கின்றது. [3]Aesop's Fables (Norwalk, Conn.: Heritage Press, 1969), 23.